

[Valdemar Thomsen.]

den store Verden, der saa at sige udelukkende maa være bestemmende for Lønnen og Levestandarden, og det maa derfor, efter at der er grebet ind paa alle Omraader, være Lovgivningsmagtens Opgave at tilrettelægge Forholdene saadan, at den enkelte Borger faar sit Vederlag for den Indsats, han præsterer, akkurat som det sker i de mindre Samfund, i de enkelte Hjem, hvor alle til enhver Tid maa sætte Tæring efter Næring og ikke faar Lov til at leve højt paa andres Bekostning.

Lige saa urimeligt og umoralsk det er, at et enkelt Familienmedlem, naar et Hjems Indtægter er blevet smaa, stadig forlanger den samme, maaske en stigende Løn for sig, lige saa forkasteligt er det, naar Dele af Befolkningen i det store Fælleshjem, Samfundet, fastholder Lønninger og kæmpemæssige Indtægter, som ikke staar i noget som helst Forhold til det, Nationen indtjener. Paa dette Omraade har Lovgivningsmagten som ofte før dokumenteret sin Evneløshed, og det vil aabenbart blive gentaget ved denne Lejlighed, medmindre man virkelig vil erkende, at her er et Problem, der maa løses, enten ved at man vedtager mit Partis Ændringsforslag, eller gennem andre Forslag, der fører til samme Resultat.

Denne Lovgivningsmagtens Evneløshed — eller er det bevidst Uvilje mod at gøre Ret og Skel? — bevirker ikke alene, at saa mange faar Indtægter langt ud over det rimelige. Jeg opgav Adresser i Gaar og skal ikke gentage dem, men kun sige, at det oprørende for mig bestaar i, at det er den haardest arbejdende, producerende, værdiskabende Del af Samfundet, og den Del, der i Forvejen er placeret allerlavest paa Samfundets Lønningsliste, som det i første Række vil komme til at gaa ud over, naar Udgifterne stiger yderligere.

Den højtærede Statsminister mente ikke — saadan forstod jeg ham i Gaar —, at Landbrugets Arbejdsvilkaar er Forhold, som vedrører dette Lovforslag og Situationen i det hele taget. Mon da Statsministeren ved nærmere Overvejelse for Alvor vil mene, at Løn og Indtægter kan sikres praktisk talt alle i vort Land med Undtagelse af den Del, der i Forvejen er daarligst aflagt? Jeg vil i alt Fald sige, at Regeringens og Rigsdagens Anseelse ude i Befolkningen ikke er saa stor, at man i det lange Løb kan se bort fra de mest elementære økonomiske Grundsætninger. Saafremt vort Ændringsforslag uden for Betænkningen

gennemførtes, vilde der, uden at man gik nogen for nær, skabes en taaelig Rentabilitet i Landbruget samt et rationelt Grundlag for øget Beskæftigelse og Fortjeneste. Det er nu engang ikke nok, som man aabenbart synes at mene, at enes om Tarifferne. Den nødvendige Basis for, at de kan udnyttes, maa ogsaa, hvis der ellers skal være Mening i Tingene, tilvejebringes.

Det er kort udtrykt den ene Side af vort Ændringsforslag. Den anden og ikke mindre vigtige bestaar i, at man samtidig vilde naa det, som store Kredse af Befolkningen forstaaer er retfærdigt, nemlig Regulering af Løn og Indtægt efter Kapiteltakstsystemet. Denne Regulering vilde efter vort Forslag gaa paa en nogenlunde smertefri Maade, og uden at det er nødvendigt med en Strejke eller Lockout, hver Gang Prisniveauet ændres. Efter vort Ændringsforslag bliver det ikke selve Lønnen; der forandres, men Værdien, og paa samme Maade vil det gaa med Ydelser og Indtægter af enhver Art. Det hele vil, uden at Kontorer og Embedsmænd, for ikke at tale om stridende Parter, faar Lejlighed til at forkludre Forholdet, automatisk indstille sig, ikke efter noget tilfældigt, men efter det aldeles afgørende, Landets faktiske Indtjeningssmuligheder. En Lovgivning efter dette sunde og retfærdige Princip vil efter min Mening paa langt Sigt være en Betingelse for økonomisk Fremgang for alle i vort Land, og Landbruget vilde da endelig efter de mange Underskudsaar opnaa Betingelser for at kunne betale enhver sit.

En Fordel maa det ogsaa være, at vi i Stedet for at forsøge paa at eliminere Virkningen af de Forskydninger, der Tid efter anden finder Sted mellem Penge og Vareværdier, gennem saadanne Bestemmelser gaar lige til Ondets Rod og forhindrer de ulyksalige Prisniveauforskydninger, som er og bliver Aarsag til baade Kriser, Arbejdsløshed og Lønkampe. Ved, som vi foreslaar, at lade Vekselkurserne være bevægelige, kan vi opnaa det, som i særlig Grad tilstræbes, nemlig faste Varepriser, et konstant Prisniveau og forhaabentlig et roligt Løn-niveau. Dette maa, skulde man synes, være at foretrække fremfor faste Vekselkurser og dermed svingende Varepriser. Man overvurderer, har en af vore mest anerkendte Nationaløkonomer sagt, Fordelene ved faste Vekselkurser, og han tilføjede: hvis Prisen for disse tvivlsomme Fordele er de 100 000 arbejdsløse og over 100 000 ruinerede Landmænd, saa er i hvert Fald Prisen urimelig og uansvarlig. Men